

200706198/1.

Datum uitspraak: 11 januari 2008

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 06/27474 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Groningen, van 10 juli 2007 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 30 september 2003 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister), voor zover hier van belang, geweigerd om (hierna: de vreemdeling) ambtshalve een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen.

Bij besluit van 3 mei 2006 heeft de minister het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 10 juli 2007, verzonden op 1 augustus 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen (hierna: de rechtbank), het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 29 augustus 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven klaagt de staatssecretaris, samengevat weergegeven, dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo (hierna: de rechtbank te Almelo) in haar uitspraak van 18 november 2004 impliciet is uitgegaan van de echtheid van de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart en die uitspraak gezag van gewijsde heeft, zodat het de minister niet meer vrij stond de echtheid van dit document te laten onderzoeken en het resultaat van het onderzoek bij zijn oordeel te betrekken. Volgens de staatssecretaris staat met de voormelde uitspraak de echtheid van dit document niet in rechte vast.

2.1.1. In het besluit van 3 mei 2006 heeft de minister vastgehouden aan zijn standpunt in het besluit van 30 september 2003, dat de vreemdeling niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder een beperking verband houdend met verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling, nu ervan moet worden uitgegaan dat de vreemdeling reeds ten tijde van de indiening van zijn asielaanvraag op 9 juli 2000 meerderjarig was. De minister heeft in dit verband overwogen dat de rechtbank te Almelo in haar uitspraak van 18 november 2004, die betrekking heeft op het door de vreemdeling ingestelde beroep tegen de tevens in het besluit van 30 september 2003 begrepen afwijzing van de

asielaanvraag van de vreemdeling, heeft geconcludeerd dat hij zich niet heeft kunnen baseren op het rapport van het leeftijdsonderzoek van 25 september 2001, omdat de bij dit rapport gevoegde radiologische beoordelingen niet zijn ondertekend door de desbetreffende radiologen. Derhalve heeft de minister de bij het onderzoek gemaakte röntgenfoto's laten herbeoordelen. In het van die herbeoordeling opgemaakte rapport van 30 mei 2005 is de conclusie van het rapport van het leeftijdsonderzoek van 25 september 2001, dat de vreemdeling ten tijde van de asielaanvraag meerderjarig was, bevestigd. Bij het rapport van 30 mei 2005 zijn twee ondertekende radiologische herbeoordelingen van 13 mei 2005 gevoegd. Verder heeft de minister overwogen dat de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart door het Bureau Documenten van de Immigratie- en Naturalisatiedienst is onderzocht en in het daarvan opgemaakte rapport van 18 juli 2005 is geconcludeerd dat het document waarschijnlijk niet echt is en niet kan worden vastgesteld of de inhoud juist is.

2.1.2. In de uitspraak van 18 november 2004 heeft de rechtbank te Almelo, voor zover hier van belang, geoordeeld dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart geen geloof moet worden gehecht en hij zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. Daartoe heeft zij overwogen dat de identiteitskaart door de Koninklijke Marechaussee echt is bevonden en dat de minister zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat aan het document desondanks, gelet op de conclusie in het rapport van het leeftijdsonderzoek van 25 september 2001, geen waarde moet worden gehecht, nu de bij dit rapport gevoegde radiologische beoordelingen niet zijn ondertekend.

Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de rechtbank te Almelo, door uit te gaan van de echtheid van de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart, ter zake daarvan geen oordeel gegeven waarmee de echtheid van dat document thans in rechte vast staat. Gelet op het door de rechtbank te Almelo vastgestelde motiveringsgebrek inzake het verrichte leeftijdsonderzoek stond het de minister vrij bij het vereiste herstel van dat gebrek tevens nader te bezien of inderdaad, zoals in het besluit van 30 september 2003, kon worden uitgegaan van de echtheid van de door de vreemdeling overgelegde identiteitskaart. Voor het oordeel dat de minister bij het besluit van 3 mei 2006 de echtheid van dat document als een vaststaand gegeven had moeten beschouwen, bestaat derhalve geen grond.

De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. De Afdeling zal de zaak met toepassing van artikel 44, eerste lid, aanhef en onder b, van de Wet op de Raad van State naar de rechtbank terugwijzen om te worden behandeld en beslist met inachtneming van hetgeen hiervoor is overwogen.

2.3. De Afdeling zal de proceskosten in hoger beroep vaststellen. De rechtbank dient omtrent de vergoeding van deze kosten te beslissen.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 10 juli 2007 in zaak nr. 06/27474;
- III. wijst de zaak naar de rechtbank terug;
- IV. stelt de door de vreemdeling in verband met de behandeling van het hoger beroep gemaakte kosten vast op een bedrag van € 322,00 (zegge: driehonderdtweëntwintig euro), en bepaalt dat de rechtbank beslist omtrent de vergoeding van deze kosten.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. R. van der Spoel en mr. D. Roemers, Leden, in tegenwoordigheid van mr. A.L.P. van Os-Ravesloot, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

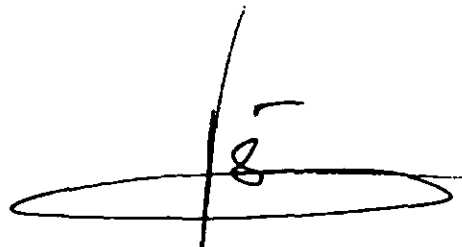
w.g. Van Os-Ravesloot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 januari 2008

404.

Verzonden: 11 januari 2008

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

KOPIE

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

nevenzittingsplaats Groningen, vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/27474

Uitspraak in het geschil tussen:

geboren op (toegekende geboortedatum),
van Sierra Leone nationaliteit,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. W. de Kleine, advocaat te Emmen,

en

DE STAATSECRETARIS VAN JUSTITIE, voorheen de Minister van Justitie, daarvoor
de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratiebeleid,
(Immigratie-en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
gemachtigde: mw. mr. G.J. Douma, ambtenaar ten departemente.

AWB-nummer	0007 074057
Uitspraaknummer	
Datum	02 AUG 2007
Plaats	28V

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 9 juli 2000 heeft eiser een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 26 september 2003 is deze aanvraag afgewezen. Bij dat besluit heeft verweerder tevens ambtshalve besloten om eiser geen verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling' te verlenen.

1.2. Tegen de afwijzing van de asielaanvraag heeft eiser beroep ingesteld. Dit beroep is bij uitspraak van 18 november 2004 door de Rechtbank 's Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, ongegrond verklaard. Tegen deze uitspraak heeft eiser hoger beroep ingesteld dat op 31 maart 2005 door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ongegrond is verklaard.

1.3. Tegen de ambtshalve weigering om een verblijfsvergunning regulier te verlenen heeft eiser bezwaar ingesteld. Dit bezwaar is op 3 mei 2006, verzonden op 11 mei 2006, door verweerder ongegrond verklaard. Bij beroepschrift van 6 juni 2006 heeft eiser hiertegen beroep ingesteld bij de rechtbank. Bij brief van 6 juli 2007 heeft eiser de nadere gronden van beroep ingediend.

1.4. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 24 april 2007. Eiser is niet in persoon verschenen, maar heeft zich laten vertegenwoordigen door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Verweerder heeft ter motivering van de bestreden beschikking, de beschikking op bezwaar van 3 juni 2006, verwezen naar de primaire beschikking van 26 september 2003 waartegen het bezwaar gericht was. In de primaire beschikking heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking kwam voor een ambtshalve beschikking met als beperking 'verblijf als alleenstaande minderjarige asielzoeker' omdat hij, zakelijk weergegeven, ondanks het bezit van een authentiek identiteitsbewijs waaruit bleek dat eiser minderjarig was, uit het leeftijdsonderzoek afleidde dat eiser meerderjarig was en dat daarom geen waarde kon worden gehecht aan dit identiteitsbewijs. De twijfel omtrent zijn identiteit is naar het oordeel van verweerder versterkt doordat hij op 7 augustus 2001 op Schiphol is aangehouden met de identiteitspapieren van een zekere

In de beschikking op bezwaar verwijst verweerder naar deze overwegingen en voegt daar aan toe dat de uitkomst van het leeftijdsonderzoek is bevestigd door middel van een herbeoordeling van de röntgenfoto's van betrokkene op 13 mei 2005 en dat uit een nieuw onderzoek naar de identiteitskaart van eiser op 18 juli 2005 door Bureau Documenten is geconcludeerd dat deze identiteitskaart 'waarschijnlijk niet echt is' en dat niet kan worden vastgesteld of het inhoudelijk juist is. Hetzelfde geldt voor de overgelegde geboorteakte doch daarop is geen foto aangebracht zodat het niet kan dienen ter identificatie. Het identiteitsbewijs van zijn moeder blijkt wel echt doch heeft volgens verweerder geen betrekking op eiser. De stukken die eiser voorts heeft overlegd, namelijk een geboortecertificaat, een schoolkaart, een schoolverklaring en een overzicht van schoolresultaten zijn door verweerder niet onderzocht omdat ze geen uitsluitel kunnen geven over de identiteit van betrokkene en het tweede geboortecertificaat een andere geboorteplaats aangeeft dan het eerste. Voorts heeft verweerder overwogen dat nu de minderjarigheid niet is aangetoond, niet verder onderzocht hoeft te worden of er adequate opvang in het land van herkomst aanwezig is omdat eiser vanwege zijn leeftijd niet aan het beleid voor minderjarige vreemdelingen voldoet. Er bestaat geen mogelijkheid om van dit beleid af te wijken.

2.2. Eiser stelt zich in zijn beroepsgronden, zakelijke weergegeven, op het standpunt dat hij zijn identiteit heeft bewezen met zijn Sierreleoonse identiteitskaart welk document echt is bevonden en waarvan verder dient te worden uitgegaan. Uit het heronderzoek kwam naar voren dat het document 'waarschijnlijk niet echt zou zijn' welke kwalificatie de op twee na laagste vorm van zekerheid aangeeft zodat opnieuw geconcludeerd moet worden dat eiser authentieke documenten heeft overgelegd. Intussen heeft eiser van de ambassade de bevestiging gekregen dat hij op _____ in _____ is geboren en ook een paspoort verkregen waarin die geboortedatum wordt bevestigd. Voorts heeft eiser met verschillende authentieke documenten bewezen dat het leeftijdsonderzoek ondeugdelijk is. Voorts is eiser van mening dat er alle reden is om gebruik te maken van de inherente afwijkingsbevoegdheid nu eiser gedurende zes jaar van oplichting beschuldigd is en verweerder op dit punt iets goed te maken heeft. Tenslotte is zijn poging om op de papieren van _____ het land te verlaten te begrijpen gezien de behandeling die hij hier heeft

gekregen. Deze poging is gestrand omdat hij zo weinig lijkt op zijn vriend van wie hij de papieren had geleend.

Beoordeling van het beroep

2.3. Krachtens artikel 14, eerste lid, onder e, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is de staatssecretaris bevoegd om ambtshalve een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd te verlenen. Krachtens het tweede lid van artikel 14 Vw 2000 wordt een vergunning voor bepaalde tijd verleend onder beperkingen verband houdend met het doel waarvoor het verblijf is toegestaan. Aan de vergunning kunnen voorschriften worden verbonden. Bij of krachtens algemene maatregel van bestuur kunnen nadere regels worden gesteld omtrent de beperkingen en de voorschriften.

In artikel 3.6 Vreemdelingenbesluit 2000 is bepaald dat de ambtshalve vergunning slechts kan worden verleend onder de beperking verband houdend met het verblijf als vreemdeling die buiten zijn schuld Nederland niet kan verlaten en verblijf als alleenstaande vreemdeling.

2.4. In geschil is de vraag of eiser ten tijde van zijn asielaanvraag minderjarig was. Verweerder heeft aan zijn weigering om eiser de ambtshalve vergunning te verlenen dezelfde motivering ten grondslag gelegd als welke hij mede aan de weigering van de vergunning asiel bepaalde tijd ten grondslag heeft gelegd. Deze motivering luidde, zakelijk weer gegeven, als volgt. Eiser heeft weliswaar een authentiek identiteitsbewijs overgelegd maar daaraan kan geen waarde worden gehecht omdat uit het leeftijdsonderzoek blijkt dat hij meerderjarig was en omdat hij getracht heeft het land te verlaten op de papieren van

2.5. Verweerder heeft deze motivering tevens bij de weigering tot verlening van de vergunning asiel bepaalde tijd gebruikt voor de toepassing van artikel 31, eerste lid en tweede lid, aanhef en onder f, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000); het verwijtbaar niet beschikken over een geldig identiteitsbewijs. In de beroepsprocedure tegen de weigering asiel is deze motivering onderwerp van geschil geweest. De rechtbank 's-Gravenhage, zittingsplaats Almelo, heeft daarover in zijn uitspraak van 18 november 2004, overwogen dat verweerder niet in redelijkheid tot de conclusie heeft kunnen komen dat eiser zijn identiteit niet aannemelijk heeft gemaakt. De rechtbank overwoog daartoe dat eiser een identiteitskaart heeft overlegd die door de Koninklijke Marechaussee als echt is bevonden. Voorts overwoog de rechtbank dat het leeftijdsonderzoek waarmee verweerder wilde aantonen dat dit identiteitsbewijs niet van eiser kon zijn, niet voldeed aan de vergewisplicht. Tenslotte overwoog de rechtbank dat deze stelling ook niet onderbouwd kon worden door het feit dat eiser heeft getracht het land te verlaten op de papieren van

2.6. Nu verweerder van deze uitspraak niet in hoger beroep is gekomen en de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State ook in de uitspraak in het hoger beroep van eiser daaraan geen overwegingen heeft gewijd en het hoger beroep ongegrond heeft verklaard, heeft de uitspraak van de rechtbank gezag van gewijsde gekregen.

2.7. De vraag is welke consequenties verweerder hieraan had moeten verbinden. In beginsel brengt het gezag van het rechterlijk oordeel met zich mee dat een bestuursorgaan in de besluitvorming die volgt op dat rechterlijk oordeel aan dat oordeel gebonden is. Zou dit rechterlijk oordeel tot vernietiging van de vergunning asiel hebben geleid dan zou verweerder niet met dezelfde motivering tot de conclusie hebben kunnen komen dat eiser niet minderjarig was ten tijde van de asielaanvraag.

2.8. In het onderhavige geschil gaat het echter niet om besluitvorming die volgt op de vernietiging van het toen bestreden besluit. In het onderhavige geschil gaat het om de uitoefening van een bevoegdheid die daarmee nauw verbonden is, namelijk de weigering van de ambtshalve vergunning die in hetzelfde besluit was opgenomen. Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder gezien de gelijktijdigheid en de inhoudelijke samenhang van beide bevoegdheden ook bij de ambtshalve vergunning aan dit rechterlijk oordeel gebonden en zal de rechtbank onderzoeken wat de consequenties van deze uitspraak zijn voor de bestreden beschikking (vergelijk Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State 7 juni 2005 (Jv 2005, 293) en 10 februari 2006).

2.9. Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder bij de bestreden beschikking, de beschikking op bezwaar, voor wat betreft de leeftijd en identiteit van eiser niet mogen verwijzen naar de motivering van de weigering van de ambtshalve vergunning d.d. 26 september 2003 nu deze motivering blijkens de rechterlijke uitspraak van 18 november 2004 ontoereikend was. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de genoemde uitspraak voorts dat de rechtbank, in navolging van de motivering van de beschikking van 26 september 2003, impliciet is uitgegaan van de echtheid van het identiteitsdocument. Het stond verweerder daarom niet meer vrij daar opnieuw onderzoek naar te laten doen. Nu de echtheid van het document in rechte vaststaat behoeft slechts de vraag beantwoord worden of dit document ook betrekking heeft op eiser. Verweerder kon bij de motivering in de bestreden beschikking van haar conclusie dat het identiteitsbewijs geen betrekking op eiser heeft niet terugvallen op de motivering die door de rechtbank ondeugdelijk was gevonden. Zowel het leeftijdsonderzoek als het feit dat eiser getracht heeft het land te verlaten op de papieren van kunnen die conclusie niet dragen. Het stond verweerder blijkens de uitspraak van 18 november 2004 naar het oordeel van de rechtbank wel vrij om het leeftijdsonderzoek te laten herbeoordelen.

2.10. Verweerder heeft in de bestreden beschikking geen gevolg gegeven aan de onherroepelijk geworden rechterlijke uitspraak van 18 november 2004, het beroep is daarom gegrond. In het verlengde daarvan is verweerder bij zijn conclusie dat eiser meerderjarig was, uitgegaan van de onjuiste stelling dat het identiteitsbewijs niet echt was en van het feit dat eiser heeft getracht het land te verlaten op de papieren van zijn vriend. Verweerder heeft zijn besluit daarom niet deugdelijk gemotiveerd en is het beroep tevens gegrond wegens strijd met artikel 7:12 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

2.11. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat met toepassing van artikel 8:75, eerste lid, Awb aanleiding, zulks met inachtneming van het Besluit proceskosten bestuursrecht. De kosten zijn op voet van het bepaalde in het Besluit vastgesteld op € 644,- (1 punt voor het indienen van het beroepsschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1).

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt de bestreden beschikking van 3 mei 2006;
- bepaalt dat verweerder opnieuw op het bezwaar beslist met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten van eiser ad € 644,-, onder aanwijzing van de Staat der Nederlanden als rechtspersoon die deze kosten en het griffierecht ad € 141,- aan eiser dient te voldoen.

Aldus gegeven door mr. R.L. Vucsán en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van A.A.K. Sinnige als griffier op 10 juli 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 is niet van toepassing.

Afschrift verzonden:

1 AUG 2007

VOOR AFSCHRIJFT CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK VAN DE RAAD VAN STATE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
29 AUG 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD DO:	PAR:

HOGERBEROEPSCHRIFT

inzake

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

(voorheen: de minister van Justitie; daarvoor:
de minister voor Vreemdelingenzaken en
Integratie),

(Schedeldoekshaven 100, 2511 EX
Den Haag),

a p p e l l a n t,

gemachtigde: mr. G.M.H. Hoogvliet,
advocaat te Den Haag

(postbus 11756, 2502 AT Den Haag)

tegen

wonende te

v e r w e e r d e r,

gemachtigde: mr. W. de Kleine,
advocaat te Emmen

(Hoofdstraat 159, 7811 EM Emmen)

1 Achtergronden

- 1.1 Appellant, verder te noemen de staatssecretaris, komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Groningen, van 10 juli 2007, op 1 augustus 2007 door de rechtbank verzonden (Awb 06/27474).

Een kopie van de bestreden uitspraak is als **bijlage 1** aangehecht.

- 1.2 In de bestreden uitspraak is het beroep van verweerder van 6 juni 2006 tegen de beschikking op het bezwaarschrift van 3 mei 2006 gegrond verklaard, is laatstgenoemde beschikking vernietigd, is bepaald dat de staatssecretaris opnieuw op het bezwaar beslist met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen en is – kort gezegd – een kostenveroordeling ten laste van de Staat der Nederlanden uitgesproken.
- 1.3 Bij de beschikking van 3 mei 2006 is het bezwaar van verweerder tegen de ambtshalve weigering hem een verblijfsvergunning regulier te verlenen onder de beperking “verblijf als alleenstaande minderjarige vreemdeling” ongegrond verklaard.
- 1.4 De staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) genoemde uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De staatssecretaris zal zijn grieven in zijn navolgende verwoorden en toelichten.

2 Grieven

- 2.1 In rov. 2.4 overweegt de rechtbank ten onrechte – kort samengevat – dat aan de weigering om verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen dezelfde motivering ten grondslag is gelegd als de motivering die aan de weigering van de verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd ten grondslag lag.

- 2.2 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.8:

“Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder gezien de gelijktijdigheid en de inhoudelijke samenhang van beide bevoegdheden ook bij de ambtshalve vergunning aan dit rechterlijk oordeel gebonden en zal de rechtbank onderzoeken wat de consequenties van deze uitspraak zijn voor de bestreden beschikking (...)”

- 2.3 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.9:

“Naar het oordeel van de rechtbank had verweerder bij de bestreden beschikking, de beschikking op bezwaar, voor wat betreft de leeftijd en identiteit van eiser niet mogen verwijzen naar de motivering van de weigering van de ambtshalve vergunning d.d. 26 september 2003 nu deze

motivering blijktens de rechterlijke uitspraak van 18 november 2004 ontoereikend was. Naar het oordeel van de rechtbank blijkt uit de genoemde uitspraak voorts dat de rechtbank, in navolging van de motivering van de beschikking van 26 september 2003, impliciet is uitgegaan van de echtheid van het identiteitsdocument. Het stond verweerder daarom niet meer vrij daar opnieuw onderzoek naar te laten doen. Nu de echtheid van het document in rechte vaststaat behoeft slechts de vraag beantwoord (te: toevoeging GMHH) worden of dit document ook betrekking heeft op eiser. Verweerder kon bij de motivering in de bestreden beschikking van haar conclusie dat het identiteitsbewijs geen betrekking op eiser heeft niet terugvallen op de motivering die door de rechtbank ondeugdelijk was gevonden. Zowel het leeftijdsonderzoek als het feit dat eiser getracht heeft het land te verlaten op de papieren van _____ kunnen die conclusie niet dragen.”

2.4 Ten onrechte overweegt de rechtbank in rov. 2.10:

“Verweerder heeft in de bestreden beschikking geen gevolg gegeven aan de onherroepelijk geworden rechterlijke uitspraak van 18 november 2004, het beroep is daarom gegrond. In het verlengde daarvan is verweerder bij zijn conclusie dat eiser meerderjarig was, uitgegaan van de onjuiste stelling dat het identiteitsbewijs niet echt was en van het feit dat eiser heeft getracht het land te verlaten op de papieren van zijn vriend. Verweerder heeft zijn besluit daarom niet deugdelijk gemotiveerd en is het beroep tevens gegrond wegens strijd met artikel 7: 12 Algemene wet bestuursrecht (Awb).”

2.5 Gegrondbevinding van de bezwaren van de staatssecretaris vitleert ook rov. 2.11.

3 Aanvulling en toelichting

- 3.1** De hiervoor in onderdeel 2.1 verwoorde klacht heeft betrekking op de constatering van de rechtbank dat aan de weigering om verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen dezelfde motivering ten grondslag ligt als aan de weigering een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Hoewel uit de bestreden uitspraak blijkt dat de rechtbank niet heeft miskend dat het leeftijdsonderzoek in het kader van het bezwaar tegen de weigering verweerder ambtshalve een verblijfsvergunning regulier te verlenen is herbeoordeeld, terwijl evenzeer het onderzoek naar het identiteitsbewijs van verweerder door de rechtbank in haar overwegingen is betrokken, wordt deze grief zekerheidshalve voorgedragen teneinde te voorkomen dat aan de staatssecretaris zou kunnen worden tegengeworpen dat hij er niet op heeft gewezen dat het uitgevoerde leeftijdsonderzoek inmiddels wel aan de daaraan te stellen vereisten voldoet en een onderzoek heeft plaatsgevonden naar het identiteitsbewijs. Anders dan ten tijde van de uitspraak van 18 november 2004 ligt er in het kader van de onderhavige procedure een rapport ter zake het leeftijdsonderzoek voor dat wel is ondertekend door de radiologen, terwijl ook een rapport inzake het onderzoek naar het identiteitsbewijs een rol heeft gespeeld.

- 3.2 In rov. 2.7 overweegt de rechtbank - op zichzelf mogelijk terecht - dat het gezag van gewijsde van de uitspraak van 18 november 2004 in beginsel tot gevolg heeft dat het bestuursorgaan aan dat oordeel is gebonden. Als het rechterlijk oordeel tot vernietiging van het besluit ten aanzien van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel zou hebben geleid, dan zou de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon niet met exact dezelfde motivering wederom tot een negatief besluit hebben kunnen komen.
- 3.3 Vanzelfsprekend zou de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon in de door de rechtbank in bedoelde rechtsoverweging omschreven situatie dan wel de mogelijkheid hebben gehad om het geconstateerde manco ten aanzien van het leeftijdsonderzoek te herstellen door bijvoorbeeld de röntgenfoto's die in het kader van het leeftijdsonderzoek zijn vervaardigd, te laten herbeoordelen en ondertekenen. Ook valt niet in te zien waarom in die situatie niet alsnog een onderzoek geëntameerd had kunnen worden naar het ingebrachte identiteitsbewijs. Met de resultaten van de herbeoordeling en het onderzoek naar het identiteitsbewijs zou een nieuw niet-inwilligend besluit mogelijk zijn geweest.
- Op het onderzoek naar het identiteitsbewijs zal hieronder worden teruggekomen.
- 3.4 Blijkens de uitspraak van 18 november 2004 is het beroep van verweerder ongegrond verklaard. Kort gezegd komt die uitspraak erop neer dat de toenmalige voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon weliswaar aan verweerder niet het ontbreken van identiteitsdocumenten heeft kunnen tegenwerpen, doch wel - kort gezegd - het ontbreken van gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen met betrekking tot de reis. Van het relaas van verweerder diende derhalve een positieve overtuigingskracht uit te gaan. De rechtbank was vervolgens van oordeel dat de toenmalige voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat - kort gezegd - het asielrelaas van verweerder ongeloofwaardig was.
- 3.5 Verweerder heeft tegen deze uitspraak hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van 31 maart 2005 is de aangevallen uitspraak met een verkorte motivering bevestigd. Namens de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon is geen hoger beroep ingesteld. De centrale vraag in deze procedure is welke werking het gezag van gewijsde van de uitspraak van 18 november 2004 in de gegeven omstandigheden van dit geval voor de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon heeft.
- 3.6 Allereerst moet worden opgemerkt dat het enige belang voor de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon om in hoger beroep te gaan tegen de uitspraak van 18 november 2004 gelegen had kunnen zijn in de mogelijkheid

dat ook verweerder tegen die uitspraak zou opkomen **en** de ongegrondverklaring van het beroep in hoger beroep teniet zou worden gedaan.

Zie:

- Mon. Awb A3 (Schreuder-Vlasblom), tweede druk, blz. 293: "Op een bepaald geval toegespitste overwegingen onder een algehele ongegrondverklaring, genereren echter m.i. geen procesbelang van het bestuur, tenzij en zo lang een hoger beroep van de burger hangt, dat de ongegrondverklaring in een vernietiging kan veranderen. Is dat hoger beroep van de burger in dat laatste geval gegrond dan zal vervolgens het appèl van het bestuur, wiens belang dan actueel wordt, beoordeeld moeten worden."

- 3.7 Feit is dat verweerder weliswaar in hoger beroep is gekomen doch dat de ongegrondverklaring niet alsnog in een vernietiging is veranderd. Zelfs als zijdens de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon hoger beroep zou zijn ingesteld, zou – naar de staatssecretaris aanneemt – aan een inhoudelijke beoordeling van dat hoger beroep vanwege het ontbreken van procesbelang niet zijn toegekomen.

Zie:

- ABRS 5 december 2001 (200105740/1; **bijlage 2**);
- ABRS 11 juli 2006 (200601003/1; **bijlage 3**).

Vgl. ook:

- ABRS 14 oktober 2005 (200503322/1; **bijlage 4**), waarin het hoger beroep van de minister niet-ontvankelijk wordt verklaard omdat hij met het hoger beroep niet in een gunstiger positie zou geraten en vervolgens in het kader van het hoger beroep van de vreemdeling ambtshalve wordt beslist conform het door de minister in diens hogerberoepschrift betoogde.

- 3.8 Ook als het beroep van de vreemdeling gegrond wordt verklaard, maar de rechtsgevolgen van het bestreden besluit in stand worden gelaten, wordt geen belang aangenomen, ook niet ter zake van de eventuele proceskosten waarin de bewindspersoon is veroordeeld.

Zie:

- ABRS 10 november 2005 (200505299/1; **bijlage 5**);
- ABRS 8 maart 2006 (200510172/1; **bijlage 6**).

Vgl ook:

- ABRS 14 maart 2005, JV 2005, 182, waaruit blijkt dat opkomen tegen onwelgevallige overwegingen in een uitspraak strekkend tot ongegrondverklaring van een beroep, terwijl in een daarmee samenhangende procedure een grondverklaring is uitgesproken weinig zin heeft.

- 3.9 In een tweetal uitspraken waarin zijdens het bestuursorgaan ingestelde hoger beroepen niet-ontvankelijk zijn verklaard vanwege het ontbreken van belang, zijn nog opmerkingen gewijd aan het feit dat de bestreden overwegingen in toekomstige geschillen niet bindend zijn.

Zie:

- ABRS 30 mei 2005 (200502417/1; **bijlage 7**);
- ABRS 3 augustus 2005 (200504116/1; **bijlage 8**).

- 3.10 Uit het voorgaande vloeit naar het oordeel van de staatssecretaris voort dat aan de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon niet kan worden tegengeworpen dat zijnerzijds geen hoger beroep is ingesteld tegen de uitspraak van 18 november 2004, nu aangenomen moet worden dat een dergelijk beroep vanwege het ontbreken van procesbelang niet inhoudelijk zou zijn beoordeeld.
- 3.11 Bovendien merkt de staatssecretaris op dat de rechtbank in de uitspraak van 18 november 2004 terecht geconstateerd heeft dat aan het leeftijdsonderzoek een gebrek kleefde, zodat het ook niet in de rede lag te appelleren tegen die uitspraak. Tenslotte wordt erop gewezen dat de voor de voor vreemdelingenzaken verantwoordelijke bewindspersoon ongunstige overwegingen van de uitspraak van 18 november 2004 geen grondslag vormden voor het dictum van de uitspraak. Ook om die reden meent de staatssecretaris dat het gezag van gewijsde van de uitspraak van 18 november 2004 in de onderhavige procedure niet aan het bestuursorgaan kan worden tegengeworpen in die zin dat het niet opnieuw de meerderjarigheid van verweerder ten tijde van belang aan zijn besluitvorming ten grondslag mocht leggen.

Vgl.:

- Mon. Awb A3 (Schreuder-Vlasblom), tweede druk, blz. 293, alwaar ten aanzien van de formele rechtskracht van besluiten wordt gesteld dat de onderliggende feitelijke en rechtsoordelen alleen in de formele rechtskracht delen als zijnde grondslag van het dictum van het besluit en niet los van die functie, in welk kader door de auteur - onder meer - is verwezen naar een uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 23 september 2003 (JB 2004, 24) die in de noot aldus wordt samengevat dat rechtsoverwegingen die geen dictum schragen niet delen in de formele rechtskracht van een eerdere uitspraak. Er van uitgaande dat formele rechtskracht ziet op een besluit en het in laatstgenoemde uitspraak gaat om een uitspraak van de rechter, neemt de staatssecretaris aan dat de woorden "formele rechtskracht" in de bedoelde samenvatting zonder meer kunnen worden vervangen door de woorden "gezag van gewijsde".

Zie in dit verband:

- B.J. van Ettehoven "De formele rechtskracht vanuit bestuursrechtelijk perspectief", Overheid en aansprakelijkheid, mei 2006, blz. 10 e.v., met name blz. 12.

- 3.12 Het oordeel dat de staatssecretaris gebonden is aan de uitspraak van 18 november 2004 baseert de rechtbank kennelijk (mede) op enkele uitspraken van uw Afdeling.

De verwijzing naar de uitspraak van 10 februari 2006 heeft kennelijk betrekking op de uitspraak onder nr. 200508767/1, waar volledigheidshalve een kopie van aan dit hogerberoepsschrift wordt gehecht (**bijlage 9**);
Vgl. ook nog:
- ABRS 1 april 2005, JV 2005, 223.

- 3.13 Genoemde uitspraken hebben alle gemeen dat de niet-inwillingen van de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel in rechte onaantastbaar waren. Omdat aan de ambtshalve beoordeling van de vraag of de desbetreffende vreemdelingen in aanmerking kwamen voor een reguliere verblijfsvergunning in beginsel het besluit ten aanzien van de asielvergunning ten grondslag ligt, was uw Afdeling van oordeel dat er geen ruimte was voor een (her-)beoordeling van aan het asielbesluit ten grondslag liggende overwegingen in het kader van de beoordeling van de ambtshalve besluitvorming. Het lijkt geen twijfel dat de desbetreffende vreemdelingen de mogelijkheid hebben gehad de voor hen ongunstige uitkomst in de asielprocedure in hoger beroep aan te vechten. Als dat niet, dan wel zonder succes geschiedt, is het voor de hand liggend de voor de ambtshalve beoordeling relevante overwegingen in de asielprocedure in het kader van een negatief ambtshalve besluit niet opnieuw te beoordelen. Dit betekent echter niet dat in een situatie als thans aan de orde, de voor het bestuursorgaan ongunstige inhoudelijke overwegingen van de uitspraak van 18 november 2004, die in hoger beroep vanwege het ontbreken van procesbelang niet inhoudelijk zouden zijn getoetst, tot uitgangspunt zouden moeten worden genomen. Bovendien is er al eerder op gewezen dat het gebrek dat aan het leeftijdsonderzoek kleefde in het kader van de onderhavige procedure is hersteld, hetgeen een nieuwe omstandigheid oplevert.

- 3.14 De samenhang tussen de beoordeling van de asielaanvraag enerzijds en de ambtshalve beoordeling van eventuele reguliere aanspraken anderzijds, betekent in een situatie als de onderhavige derhalve niet dat de overwegingen van de rechtbank in de uitspraak van 18 november 2004 moeten worden gerespecteerd en dat niet opnieuw inhoudelijk beoordeeld zou kunnen en mogen worden of op goede gronden van de meerderjarigheid van verweerder ten tijde van belang wordt uitgegaan. Dat de uitspraak van 18 november 2004 gezag van gewijsde heeft doet daaraan niet af. Thans is een ander geschil aan de orde dan het geschil dat op 18 november 2004 ter beoordeling voorlag.

Vgl:
- ABRS 13 juli 2005, JB 2005, 255.

- 3.15 Voor de goede orde wordt opgemerkt dat de onderhavige situatie verschilt van die waarin de rechtbank de asielbeschikking vernietigd heeft en overwegingen die ook de ambtshalve beoordeling van reguliere aanspraken regardeert te licht heeft bevonden, terwijl die overwegingen tevergeefs in appel zijn bestreden, dan wel hoger beroep bijvoorbeeld niet openstond omdat de asielbeschikking dateert van voor 1 april 2001. In die situatie zal de staatssecretaris met inachtneming van hetgeen de rechtbank heeft besloten een nieuw besluit moeten nemen op de asielaanvraag en, mocht die aanvraag opnieuw worden afgewezen, wederom een oordeel moeten geven over eventuele reguliere verblijfsaanspraken.

Vgl.:

- ABRS 20 juli 2005 (200501273/1, **bijlage 10**).

- 3.16 De staatssecretaris vermag – mede in het licht van het hiervoor betoogde -niet in te zien waarom niet alsnog een onderzoek ingesteld mocht worden naar het overgelegde identiteitsbewijs. Uit het dossier blijkt niet dat eerder een onderzoek, specifiek gericht op het beoordelen van de echtheid van het document, is ingesteld. Blijkens het verslag van het eerste gehoor is het document als echt gekwalificeerd. Op die passage is tijdens verweerder meer malen een beroep gedaan. In de beschikking van 26 september 2003 is ten aanzien van het document niet meer gesteld dan dat het – kort samengevat – geen betrekking kon hebben op verweerder. De overweging dat het de staatssecretaris niet meer vrijstond het identiteitsbewijs aan een nader onderzoek te onderwerpen, acht de staatssecretaris onjuist.
- 3.17 Nu de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon na de uitspraak van 18 november 2004 in de asielprocedure niet meer aan zet was en door het hoger beroep van de vreemdeling ook niet is gekomen, terwijl moet worden aangenomen dat een hoger beroep tegen de uitspraak van 18 november 2004 van de zijde van de voor vreemdelingen zaken verantwoordelijke bewindspersoon, zo dit al zinvol was gezien het feit dat erkend kan worden dat het leeftijdsonderzoek destijds niet geheel voldeed, bij gebreke van procesbelang niet-ontvankelijk zou zijn verklaard en dus niet inhoudelijk zou zijn beoordeeld, is er geen enkele reden om in de onderhavige procedure de uitspraak van 18 november 2004 bindend te achten met betrekking tot de vraag of al dan niet terecht van de meerderjarigheid van verweerder is uitgegaan. Dit geldt temeer nu het bezwaar dat destijds aan het leeftijdsonderzoek kleefde in het kader van de onderhavige procedure is hersteld en niet valt in te zien waarom niet alsnog in het kader van deze procedure een onderzoek kon worden ingesteld naar het overgelegde identiteitsbewijs. Dit heeft de rechtbank miskend.

4 Conclusie

- 4.1 De staatssecretaris is van oordeel dat de bestreden uitspraak niet in stand kan blijven.
- 4.2 De staatssecretaris concludeert tot vernietiging van de bestreden uitspraak en tot het alsnog ongegrond verklaren van het inleidend beroep, althans tot terugverwijzing naar de rechtbank.

Den Haag, 29 augustus 2007

advocaat

behandeld door	mr. G.M.H. Hoogvliet
correspondentie	postbus 11756, 2502 AT Den Haag
telefoon	(070) 515 37 03
fax	(070) 515 30 91
e-mail	gmh.hoogvliet@pelsrijcken.nl
zaaknummer	51009339
referentie	IND-0007.07.4097